

Γ. Μ. ΜΥΛΟΝΟΓΙΑΝΝΗ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΩΣ...

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΠ. ΛΙΟΚΗ

ΑΘΗΝΑ - 1936

89.159
ΜΥΛ

Στον αγαπικό μου φίλο
Αυτών Μάδμο
Μ' αγάπη κι' εκτίμηση
Γ. Μυλωνογιάννη

Γ. Μ. ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
— ΧΑΝΙΑ —
Αρ. βιβλ. 43191
Χρονολ. Είσαγ. 24/11-76
ΕΠ. Αρ. 888159/452

ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΟΣ...

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

111-211-7 77711

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΠ. ΛΙΟΚΗ
ΑΘΗΝΑ - 1936

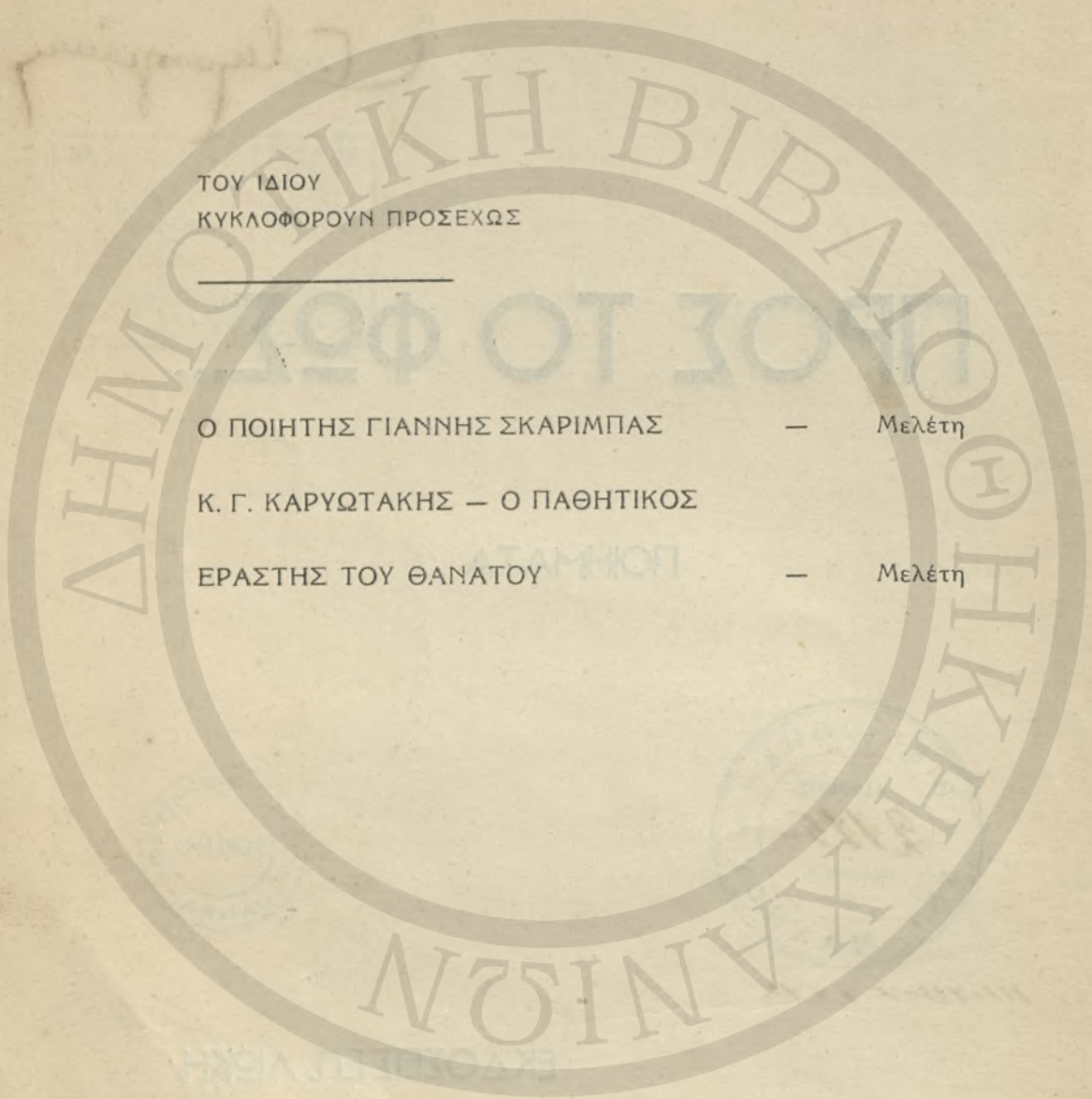

889.159

MYL

Faint handwritten notes in the top left corner.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ — Μελέτη

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ — Ο ΠΑΘΗΤΙΚΟΣ

ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ — Μελέτη

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΘΗΝΑ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΩΣ...

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΟ ΧΑΡΙΖΩ ΜΕ ΣΥΓΚΙΝΗΣΗ
ΣΤΗΝ ΚΑΛΗ ΜΟΥ ΜΑΝΟΥΛΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Είχε πολύ πόνεσο

Ἄναθεμα

Ἄναθεμά σας γράμματα κι' ἀκόμα τρισανάθεμα
σοφὰ βιβλία πού διάβασα καί γνώσεις πού ἀπόκτησα,
χίλιες φορές μετάνιωσα τήν ὥρα πού σᾶς μάθαινα,
κρίμα στά χρόνια π' ἄσκοπα τόσο πολύ ἐμόχτησα.

Χωρίς ἐσᾶς θεῖ νᾶμouνα ἕνας βοσκός χαρούμενος
στό πατρικό μου τό χωριό στή θάλασσαν ἀγνάντια,
θᾶχα τὰ μάτια λαμπερά, τό πρόσωπο γελούμενο
κι' ἀκόμα καί τὰ δάκρυα μου θεῖ νᾶτανε διαμάντια...

Ἄφοβα τώρα ἐντελῶς τόν οὐρανὸ θ' ἀγνάντευα
καί δέν θά εἶχα στήν ψυχή καμμιάν ἀνησυχία,
θά πίστευα στό κάθε τι καί δίχως νᾶ τό μάντευα
μπορεῖ μιὰ μέρα νᾶγγιζα κι' αὐτή τήν εὐτυχία...

Είχε πολύ πονέσει

Του αγαπημένου φίλου Σπύρου Ρηγιάδη

Θά ποῦνε : ἦταν ἄνθρωπος ποῦχε πολὺ πονέσει...
Στὸν καλαμένιο δρόμο του ὄλο βοριᾶς καὶ μπόρα,
τὰ βήματά του λύγιζαν στὴν κούραση καὶ τώρα
ἴσως ὁ Παντοδύναμος νὰ τότε συχωρέσει...

Μὰ ὡστόσο, κάποιος θά βρεθεῖ νὰ πεῖ καὶ τὸ δικό του :
᾽Ἦταν δειλὸς, δὲν ἄντεξε στῆς μοίρας του τὴ φτέρνα...
(Φέρε μας κάπελα κρασί, γιὰ τὴν ψυχὴ του κέρνα,
γι' αὐτὸν, ποῦ εἶχε φίλο του καθέναν, κι' ἀδερφό του).

Κι' ἔτσι σὲ μιὰ συζήτηση, πέντε λεπτῶν κουβέντα,
χωρὶς ν' ἀλλάξει τίποτα στοῦ βίου τους τὴ ρέντα,
θὰ σοῦ ξεσκίσουνε, φτωχέ, τὰ κρέπια τῆς ψυχῆς σου.

Χωρὶς νὰ ξέρουν τίποτε ἀπ' τὴν ἀπόγνωσή σου,
θὰ ποῦνε, τὸ ποτήρι τους ἀφήνοντας στὴ μέση:
—Τὸ δείχνανε τὰ μάτια του· *εἶχε πολὺ πονέσει...*

Γιὰ ἓνα Χαμὸ

“Ὅλοι μας θὰ περάσουμε μιὰ μέρα
τὸ μυριοπατημένο μονοπάτι,
κι’ οἱ πεινασμένοι ὄλοι κι’ οἱ χορτάτοι
θὰ πάρουμε τὸ δρόμο πρὸς τὰ πέρα...”

Ἡ γῆ θὰ περιμένει, σὰ μητέρα
καὶ θὰ μᾶς ἔχει μαλακὸ κρεβάτι
κι’ ὁ Χάροντας θάρθει καβάλλα στ’ ἄτι
τὸ χιλιοπλουμισμένο, σὰ φοβέρα...

Θὰ δέρνεται στὸν πόνο της ἡ μάνα
καὶ πένθιμα χτυπώντας μιὰ καμπάνα
μὲ θρήνους θὰ γεμίσει τὸν ἀγέρα...

Καὶ μεῖς, ποζάτοι μέσ’ στὴ νεκροκάσσα,
χωρὶς ζωὴ, δίχως ψυχὴ κι’ ἀνάσα
θάχουμεν ἀγκαλιάσει τὴ Χιμαίρα...

“Ονειρο

Κι' ἦσουν ὠραία σάν τόν “Ἔρωτα
κι' ἦσουν καλή σάν τήν Ἀγάπη
κι' εἶχες δυò μάτια πού καθρέφτιζαν
κάτι φευγάτα δειλινά...

Κι' ἦσουν γιά μένα ἡ ἀπολύτρωση
κι' ἦσουν στοργή, θρησκεία, πάθος
κι' εἶχες δυò χεῖλια πού μισάνοιγαν,
λές καί περίμεναν φιλιὰ...

Κι' εἶχες στό ρόδινό σου πρόσωπο
τόν οὐρανό ζωγραφισμένο
κι' ἦταν τὰ βλέφαρά σου ἀγέρινα
κι' ἦτανε τὰ μαλλιά σου χάδια...

Κι' ἦσουν, ὦ! ἦσουν μόνον ὄνειρο,
πού ὄνειρο θά μείνει πάντα
κι' ἐγὼ δεμένος σκλάβος κι' εἴλωτας
στή γοητεία τῶν ματιῶν σου...

Οἱ Ὀνειροπόλοι

Τοῦ ἐκλεκτοῦ φίλου ποιητῆ
Μήτσου Παπανικολάου

Νικημένοι... Καί ὅμως δὲν δώσαμε μάχη,
μήτε κἄν στὸν ὀρίζοντα φάνηκ' ἐχθρός,
ἐνῶ θᾶπρεπε νᾶμαστε πάντοτε μπρός,
σὲ σκιές καὶ σὲ φάσματα στρέφουμε ράχη...

Ἡ δειλία χαράζει τὸ κάθε μας βῆμα
κι' ὅλοι ζοῦμε μὲ τ' ὄνειρο κάποιας φυγῆς,
μᾶς πειράζει στὰ μάτια τὸ φῶς τῆς αὐγῆς,
τραγουδάμε τὸ χάρο, ποθοῦμε τὸ μνημα.

Μεθυσμένοι... Χωρὶς οὔτε στάλα νά πιοῦμε,
τῆ φωτιά μας δὲ σβύνει κανένα πιότη,
θᾶρθει ὥρα νά βροῦμε τὴ λήθη σ' αὐτό,
τώρα ὅμως δὲν ξέρω καὶ μεῖς τί ζητοῦμε...

Στὸ μεθῶσι μας πάνω πιστεύοῦμ' ἀλήθεια
ὅτι γίναμε κι' ἄλλας καινούργιοι Θεοί,
τῆ ζωῆν, ὡς τῆ ζοῦνε οἱ ἄλλοι θνητοί
τὴ χλευάζουμε σὰν μιὰ χυδαία συνήθεια...

Γελασμένοι... Δὲν τῶχαμε πρὶν καταλάβει,
πὼς μιὰ μέρα θᾶρχόταν αὐτὸς ὁ καιρὸς,
ποῦ κι' ὁ ὕστατος φίλος θά ἦταν νεκρός...
Ἡ ζωὴ δὲν προσφέρει, ζητάει νά λάβει.

Διαρκῶς αὐταπάτες καὶ πάντα στὸ χέρι
λίγα πούπουλα, θύμηση μόνο σκληρῆ
τῆς χαρᾶς ποῦ πετάει καὶ φεύγει ἰλαρῆ
στὸν ὀρίζοντα πέρα, λευκὸ περιστέρι...

Τρελλό Τραγούδι

Καί τοῦτο καί κείνο καί τ' ἄλλο
κανένα δὲν εἶναι μεγάλο
ν' ἀξίζει λαχτάρα πολλή,
ὁ ἔρωτας εἶναι μιὰ πλάνη
κι' ἄλλοι του κεινοῦ πού τὰ χάνει
σέ κάθε γυναῖκας φιλί...

Ἡ ζήση μας πάντα τελειώνει
τὴν ὥρα πού μόλις μεστώνει
τὸ λίγο φτωχό μας μυαλό
κι' ἡ δόξα χτυπᾷ μας τὴν πόρτα,
σάν φύτρωσαν δέξω της χόρτα
καί πήγαμε μεῖς στό καλό...

Χαρὰ δὲν σοῦ δίνει τὸ χρῆμα,
μονάχα νὰ τῶχεις, σάν κρῖμα
κολάζει τὴν κάθε ψυχή,
τὰ πάθη κι' οἱ πόθοι τὰ ἴδια
στὰ χέρια τῆς μοίρας παιγνίδια,
πού λυώνουν στὴν πρώτη βροχή...

Περνοῦνε τὰ χρόνια καί πᾶμε
καί φεύγουν αὐτοὶ π' ἀγαπᾶμε
—ταξίδι τῆς μοίρας σκληρό...—
καί τοῦτο καί κείνο καί τ' ἄλλο
κανένα δὲν εἶναι μεγάλο
ν' ἀξίζει νὰ χάσεις καιρό...

Νὰ Βαδίσω

«... Παράξενο θέλω ν' ἀρχίσω ταξίδι
χωρίς τελειωμό...»

Κ. Παλαμᾶς

Νὰ βαδίσω... Σὲ στέπες ἀπέραντες,
σὲ βουνὰ καὶ σὲ δάση παρθένα
καὶ σ' ἐρήμους, ταξίδι ἀτέλειωτο
ν' ἀρχινίσω...

Τὸ κορμὶ νὰ ξεχάσει τὴν κούραση,
ἡ ψυχὴ ν' ἀρνηθεῖ τὸ λιμάνι,
νὰ βαδίσω... Βραδυὲς ὀλοσκότεινες,
μεσημέρια...

Νὰ βαδίσω... Πυξίδα μου ἔχοντας
μιᾶς αἰώνιας κατάρας τὸ φάσμα,
μὲ κατεύθυνση μόνο τὸ "Ἄγνωστο
δίχως τέρμα...

Καὶ μὲ μόνο δισάκι τὴ σκέψη μου,
σὲ Χειμῶνες καὶ ἀδρὰ Καλοκαίρια
νὰ βαδίσω... Σὲ μέρη πρωτόγνωρα,
τοῦ ὄνειρου...

Νὰ βαδίσω... Κι' ὀδεύοντας κάποτε
θὲ νὰ βρῶ σ' ἐνὸς δρόμου τὴν ἄκρη
μιὰ θεσοῦλα σὲ ἴσκιον ἀπόμερο,
γιὰ νὰ γείρω...

Διάλογοι

Στὸν ἐκλεκτὸ φίλο ποιητὴ καὶ
κριτικὸ κ. Τέλλον "Αγρ.

I

- Πόσο κακὸ σοῦ κάναν οἱ ἀνθρώποι,
γιὰ νὰ τοὺς φοβηθεῖς τόσο πολὺ!..
- Ἐμένα μὲ τραβᾶνε ἄλλοι τόποι
δὲν μὲ χωράει τοῦ κόσμου ἢ αὐλή.

II

- Γιατί δὲ λὲς τὸν πόνο πού σέ τρώει
καὶ σοῦ μαραίνει κάθε λογισμό;
- "Ὅλ' ἡ ζωὴ μας εἶναι σὰ ρωλόι
μὲ μόνη ποικιλία τὸ χαμό...

III

- Χαρούμενο πουλάκι—τσι-τσι-βίου!—,
τὴν "Ἀνοιξη μου φέρνεις στὴν καρδιά...
- Ἐσένα, κανενὸς σοφοῦ βιβλίου,
πουλάκι, δὲν σέ μόλυε ἡ σκουριά...

IV

- Ζητᾶς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τὴ συμπόνια;
Κατάλαβέ το, γίνεσαι παιδί...
- "Ὅσο κι' ἂν μὲ κυρτώνουνε τὰ χρόνια,
πάντα μου ἐγὼ θὰ μένω ἓνα παιδί...

V

- Τὰ δειλινά, πού σ' εἶχανε μαγέψει,
τ' ἀμέτρητα, γαλάζια δειλινά;
- "ὦ! νᾶταν καὶ νὰ μ' ἄφηνεν ἡ σκέψη
νὰ τὰ χαρῶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ξανά...

Ὁ Δρόμος

Γι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει χαρὰ, μήτε πόνος,
στὰ πέτρινα σπλάχνα του κρύβει ὁ Χρόνος,
σὰ θρόνος
αἰώνιος μέσ' στὴ φθορὰ τοῦ ἀγέρα,
σὲ τούτη πού ζοῦμε τὴ γυάλινη σφαῖρα—
μητέρα.

Χιλιάδες διαβάτες, μὲ ἄλλες φροντίδες
καθένας καὶ ὅλοι μαζί Πυραμίδες
ρυτίδες,
περνοῦν πάνωθ' του, τοῦ σκίζουν τὸ δέρμα,
γι' αὐτοὺς ἔχει τέλος, γι' αὐτὸν ὄχι τέρμα
καὶ γέρμα.

Ἐπάνω του ὅλοι πονοῦν καὶ στενάζουν,
ἀσύστολα κάθε στιγμή τὸν βιάζουν
καὶ τάζουν
πιστοὶ νὰ τοῦ μείνουν—γενιὰ κολασμένη!—,
μ' αὐτὸς μέσ' στὸν πέτρινο κόσμον πού μένει,
σωπαίνει.

Ἐμένα μιὰ νύχτα μοῦ μίλησεν ὄμως,
μιὰ νύχτα πού ἤμουν τοῦ σκότους λατόμος,
ὁ δρόμος,
καὶ μοῦπε γιὰ ὅλα καὶ τῶνοιωσα μόνος
τὸ πόσο βαρὺς εἶν' ὁ πέτρινος πόνος
κι' ὁ Χρόνος.

Καὶ τῶνοιωσα τότε πὼς θάρθει μιὰ μέρα,
σὲ τούτη πού ζοῦμε τὴ γυάλινη σφαῖρα—
μητέρα,
ὁ δρόμος πού πόνεσε ὅσο κανεῖς μας
νὰ γίνῃ αὐτὸς τῆς μικρῆς ὑπαρξῆς μας
κριτῆς μας.

Ἐκδρομὴ στὴ Χαλκίδα

Στὸν ἀγαπημένο φίλο ποιητὴ καὶ
λογοτέχνη Γιάννη Σκαρίμπα

Ἔχει χαλάσει, φαίνεται, τὸ φρένο
καὶ στέλνοντας σφυρίγματα στὸ σύμπαν
μᾶς τρέχει πρὸς τὸν φίλτατο Σκαρίμπαν (*)
τὸ τραῖνο.

Τ' ἤθελα μὲ τοὺς ἄλλους κι' ἐγὼ νᾶμπω;
Νὰ μὲ κερνοῦν οἱ ἀποστάσεις τρόμους
καὶ νὰ θωρῶ ἀπὸ μακρὰ τοὺς δρόμους,
τὸν κάμπο...

Τόσο κοντὰ οἱ γραμμὲς τῶν ὀριζόντων
νᾶναι, πού νὰ μ' ἀγγίζουνε τὸ στήθος,
νᾶμαι νεκρὸς ἀνάμεσα στὸ πλῆθος
τῶν ζώντων...

Τὰ δέντρα νὰ χορεύουνε κι' οἱ βράχοι
στὴ μουσικὴ τοῦ τραίνου πού διαβαίνει,
καμμιά ἐντύπωσή μου νὰ μὴ μένει
μονάχη.

(*) Μοναδικὸς σκοπὸς τῆς συντροφιάς τῶν διανοουμένων πού ἐξέ-
δραμε στὴ Χαλκίδα, ἦταν νὰ γνωρίσει τὸν Χαλκιδαιῶ ποιητὴ Γιάννη
Σκαρίμπα καὶ τὸν τόπο τῶν θαυμάσιων ἐμπνεύσεών του.

Μὰ νὰ μοῦ τὴ σκεπάζουνε οἱ ὄγκοι,
τὰ πέρατα νὰ στάζουνε λαχτάρες,
νὰ φεύγουν τῶν πραγμάτων οἱ κατάρες
κι' οἱ βόγγοι...

Καὶ νὰ προβαίνει, τέλος, ἡ Χαλκίδα,
στὰ μεθυσμένα μάτια, μεθυσμένη,
στὴ θάλασσα, σὰν ἀναδυομένη
Βακχίδα.

Ὁραία, σὰν ὄνειρου πολιτεία,
ποῦναι μικρὸς στὰ κάλλη της ὁ στίχος
κι' ὄλους μᾶς ἔχει μαγεμένους, δίχως
αἰτία...

Ὁραία, ποῦ μπροστά της ξεψυχάει
τὸ τραῖνο κι' ὅ,τι ἔχουμ' ἀπαντήσει
γίνεται μουσικὴ νὰ τὴν ὑμνήσει
στὰ χάη...

Νοσοκομείο

“Ένα παιδάκι απόψε πέθανε
στο δίπλανό μου τό κρεββάτι...
Ήταν δὲν ἦταν δώδεκα χρονῶν
κι’ ἔπασχε ἀπὸ κληρονομικὴν ἀρρώστεια.

“Ένα παιδάκι, ποὺ ὅταν τὸ βλεπες νὰ κάθεται
στὸ κρεββατάκι του βουβὸ καὶ λυπημένο
καὶ νὰ κυττάει τὸν ἄδειο τοῖχο ἀπέναντι
μ’ ἓνα βλέμμα σχεδὸν ὀλότελα σβυσμένο,
ἔκλαιγες ἄθελά σου, ὅποιος κι’ ἂν ἤσουνα
κι’ ὅ,τι κι’ ἂν εἶχες δικό σου γιὰ νὰ κλάψεις...

Ἐμεῖς τό ξέραμε ἀπὸ μέρες πὼς θὰ πέθαινε
καὶ ὁ γιατρός τό εἶχε ἀποφασίσει...
Μά ὅταν τό πρωτὶ ποὺ σηκωθήκαμε
εἶδαμε τό κρεββάτι του ἀδειασμένο
καὶ μάθαμε πὼς εἶχε πιά τελειώσει
καὶ τόχαν πάει στὸ Νεκροτομεῖο,
κανεῖς μας δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψει
πὼς ἔγινε αὐτὸ καὶ πότε...

Τόσο πολύ κοντά μας ἕνας ἄνθρωπος
τὴν περασμένη νύχτα εἶχε πεθάνει
καὶ κανεὶς μας δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτα,
οὔτε καὶ καταλάβει, μ' ὄλο π' ὄλοι μας,
εἶτε ἀπὸ οἶχτο, ἢ καὶ περιέργεια,
θὰ θέλαμε νὰ βλέπαμε τὸ τέλος του.

Εἶχε πεθάνει τόσο ἡσυχα,
ὅσο εἶχε ζήσει:—³Ἦταν δώδεκα χρονῶν...

Καὶ τότε βρήκαμε θέμα μέσ' στὸ θάλαμο
κι' ἔλεγε ὁ καθένας τὸ δικό του
κι' ὄλοι πονοῦσαν τὸ παιδάκι κι' ὄλοι τὸ κλαιγαν,
σὰ νᾶχε τ' ἀδερφάκι τους πεθάνει...

Μὰ ὕστερα σὲ λίγο ποὺ μᾶς φέρανε
στὸ κρεβάτι του ἕνα νέον ἀσθενῆ
κι' ἔπαψε νᾶναι ἀδειανὸ καὶ νὰ θυμίζει
τὸ θάνατο, ποῦχε περάσει ἀπὸ κεῖ,
ὄλοι ξεχάσαμε τὸ ἄμοιρο παιδάκι
καὶ ξαναπέσαμε στὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...
—στὸν πόνο τῶν δικῶν μας τῶν πληγῶν
καὶ στὴν καθημερινὴ μονοτονία τῆς ζωῆς μας...

Ἐπερνοῦσες Σφυρίζοντας ...

Ἐπερνοῦσες σφυρίζοντας, ἄνθρωπέ μου, καλέ μου...
Τῆ φαμίλια συνώδευες, τὰ κορίτσια μπροστά,
—μπουμπουκάκια π' ἀνοίγανε μέσ' στοῦ χάδι τ' ἀνέμου—
τ' ἀγοράκια ξωπίσω τους ν' ἀκλουθοῦν γελαστά.

Ἐπερνοῦσες σφυρίζοντας... Τῆς γυναίκας στοῦ πλάι
εὐτυχία τὰ μάτια της καί χαρὰ καθρεφτίζαν
κι' ἦσουν σὺ ποὺ ταξίδευες σ' οὐρανοὺς καί σὲ χάρη
κι' ὄλα γύρω σου τ' ἄγνωστα, βασιληᾶ τους σ' ὀρίζαν.

Τι κι' ἂν πάντα σὲ δέρνουνε οἱ χτικιάρηδες πόνοι
κι' οἱ φροντίδες δὲ λείπουνε στοῦ φτωχὸ σπιτικό;
Τι κι' ἂν ὄλο χειρότεροι σοῦ μαζεύονται χρόνοι
κι' ἂν ἡ μοῖρα σου σ' ἔταξε νὰ γενεῖς τὸ σφαχτό;

Εἶν' ὁ ἥλιος, ποὺ φεύγοντας σ' ἔχει πάρει μαζί του,
ἀπ' τὸ γέρμα του στέλλνοντας χρυσοφτέρουγα τ' ἄτια;
Εἶν' ὁ Μάης, ποὺ σ' ἔφερε μὲ τῆ θεϊαν ὄρη ἡ του
στ' ἀνθισμένα τῆς Ἀνοιξης μυροβόλα παλάτια;

Τ' εἶν' αὐτὸ πού σε μέθυσε, τί πιωτὸ ἔχεις πιεῖ;
Πέσ' το σ' ὄλα τ' ἀδέρφια σου πού πονᾶνε καὶ κλαῖνε...
Ὁ καθένας στὴ θλίψη του τὴ συμπόνοια νὰ βρεῖ
καὶ τῶν πόνων τὸ θάνατο, ἀνθρωπέ μου θλιμμένε...

Καὶ περνοῦσες σφουρίζοντας σὲ σκοπὸ νοσταλγίας
στά βουνὰ τῆς πατρίδας σου, στ' ἀκρογιαλῖα, τὰ δάση
κι' ὄλα γύρω σὲ τύλιγαν μ' ἄσπρα πέπλα μαγείας
καὶ νὰ βρεῖς σ' ὀδηγοῦσανε τ' ἀγαθὸ π' ἔχεις χάσει...

Ἡ φαμίλια σου ξέννοιαστη περπατοῦσε κοντά σου,
— ἡ κυροῦλα θὰ φρόντιζε τὸ τσικάλι στὸ σπίτι—,
τὰ παιδάκια δὲν ξέρανε τὰ πολλὰ βάσανά σου
καὶ γελοῦσαν χαρούμενα στὶς φωνές τοῦ σπουργίτη...

Ὡς τὰ τώρα δὲν γνώρισαν τὴ ματόχαρη θλίψη
κι' ἡ ψυχὴ τους τὸ θάνατο καὶ τὸν πόνο δὲν ξέρει
κι' ἡ γυναῖκα σου— ἄθελα— στὴ χαρὰ νὰ μὴ λείψει
εἶχεν ὄλες τίς ἔγνοιες τῆς σκορπισμένες στ' ἀγέρι...

Κι' ἦσουν σὺ πού ταξίδευες μὲ φτερά τοῦ ὄνειρου
στά γαλάζια ἀκρογιαλῖα του καὶ στὶς ἄγνωστες χῶρες
κι' ὁ σκοπός σου πού σφύριζες— ἴκεσία τ' ἀπείρου—
σοῦχε δώσει τὸ χάρισμα νὰ ξεχάσεις τίς μπόρες...

Ἡ Κολασμένη Πολιτεία

Στὸν ἀγαπημένο φίλο ποιητὴ
Ναπολέοντα Λαπαθιώτη

Α΄.

Δὲν ξέρω ποιά κατάρρα τὴ βαραίνει
καὶ σέρνεται, σὰ νᾶναι κολασμένη
κι' ἀρρωστημένη,
ἢ πόλη, ποὺ τὸ χῶμα της πατοῦμε
κι' ἀπὸ παντοῦ τὸ μῖσος τῆς πετοῦμε,
ὅπου βρεθοῦμε.

Πολύβουη, ξαπλώνει τὰ πλοκάμια
τ' ἀμαρτωλά της, ποὺ τρυποῦν τὰ τζάμια
κι' εἶναι ποτάμια
οἱ δρόμοι της θολὰ, ποὺ καταπίνουν
τὶς ἴδιες τὶς χαρές τους ποὺ μᾶς δίνουν
καὶ μᾶς μολύνουν.

Οἱ ἄνθρωποι σ' αὐτὴν κυκλοφοροῦνε
σὰν τρομαγμένοι, μήπως καὶ τοὺς δοῦνε
καὶ τί θὰ ποῦνε!...
κι' ὁ ἥλιος—σαρκαστής—μ' ἓνα στεφάνι
αἰμάτινο, σὰ νᾶναι νὰ πεθάνει
κι' αὐτὸς ἐφάνη.

Δὲν ξέρω ποιά κατάρρα τὴ βαραίνει
τὴν πολιτεία κι' ὅλο μένει, μένει
σφιχτοδεμένη,
καθὼς καὶ τὸ θεριὸ μέσ' στὸ κλουβί του,
ποὺ οἱ βαρειοὶ χαλκάδες στὸ κορμί του
εἶν' ἢ θανὴ του.

Τὰ βογγητά της άντηχοῦν στὰ μάκρη
τῶν ὀριζόντων κι' ὅμως ἓνα δάκρυ
στὴν ἄκρη—ἄκρη
δὲ φάνη κανενὸς ματιοῦ γιὰ χάρη
δικῆ της, μὰ σάν ἄχρηστο κουφάρι
τὴν ἔχουν πάρει.

Κι' ὅλοι μας τὴ λογιάζουμε χαμένη,
στὴν ἀποσύνθεσή της, κολασμένη,
καταραμένη,
δὲν ξέρω ποιὰ κατάρα τὴ βαραίνει,
μῆτε καί τ' εἶν' αὐτό, ποῦ ἐνῶ πεθαίνει,
τὴν ἀνασταίνει.

Μὰ ξέρω πῶς μιὰ μέρ' αὐτὴ τὴν πόλη,
σὰ νᾶχει προσβληθεῖ ἀπὸ πανῶλη,
ὅλοι μας, ὅλοι,
μὲ μιᾶς θὰ τὴν ἀφήσουμε μονάχη
μαζὶ μὲ τὰ κοράκια πιά γιὰ νᾶχει
ὑστατὴ μάχη.

Καὶ μεῖς, οἱ μολυσμένοι ἀπ' τὸν ἀγέρα
τὸ σάπιο της, θὰ πάρουμε γιὰ πέρα
μέσ' τὴν ἡμέρα,
ποῦ τὸ λαμπρό της φῶς θὰ μᾶς φωτίζει,
καθένας μας τὸ δρόμο ποῦ νομίζει
καὶ θὰ βαδίζει...

Β΄.

Σάν ἄλλοι Λώτ θά πάrouμε τὸ δρόμο,
δίχως σταυρὸ κανένα πιά στὸν ὄμο,
μὲ μόνο νόμο
τῆ σκέψη του καθένas καὶ τὴν κρίση
στῆς φύσης τὸ φωτόλουστο μεθύσι,
ποῦ θά βαδίσει.

Χαρά τὸ βάδισμά του, ἀδελφοσύνη,
—ὅποιος μπορεῖ στὸν διπλανὸ νά δίνει—
κι' ἢ καλωσύνη,
χωρὶς νά τῆ ζητοῦμε θά μᾶς βρίσκει,
δὲν θᾶμαστε φαντάσματα καὶ ἴσκιοι,
μὰ ἡλίου δίσκοι.

Πιοτὸ μεθυστικὸ τὸ φεγγαρόφως
ὁ ἀντικρυνὸς θά μᾶς κερνάει λόφος
κι' ὁ κρύος ζόφος,
ποῦπνιγε τὴν ψυχὴ μας μέσ' τῆ θλίψη,
τὸ κάθε, ποῦ μᾶς πότιζε μὲ τύψη,
μ' αὐτὸν θά λείψει.

Τὸ γέλοιο θά ξανάρθει, σάν τὰ χρόνια
μὲ χάρτινα ποῦ παίζαμε μπαλόνια
κι' ἢ καταφρόνια
γιὰ τὴν ψυχὴ μας πιά δὲν θᾶναι βέλος
κι' οὔτε θά βουλοπλέμε μέσα σ' ἔλος
μὲ δίχως τέλος.

Μὰ μὲ ἀγνή χαρά, σάν τῶν νηπίων,
ἀφήνοντας ξωπίσω μας τὸ πῦον
τῶν ἔρειπίων,
θὰ πᾶμε πρὸς τὸ φῶς καὶ τὴν αἰθρία
νὰ βροῦμε κάποιαν ἄλλη πολιτεία
χωρὶς κακία.

Ἦ στοῦ γαλάζιου δειλινοῦ τὰ φόντα,
ποῦ θᾶν' οἱ κάτοικοί της ἄλλα ὄντα
στὴ γῆν ἀπόντα,
ἢ ὁ πλατὺς καὶ χρυσαφένιος κάμπος
θὰ μᾶς δεχτεῖ τόσον ὠραῖος, σάμπως
ὀνείρου θάμπος.

Κι' ἐνῶ τῆς σάπιας πόλης μας οἱ ρόγχοι
θὰ διαπερνοῦν τὰ πέρατα, σὰ λόγχη
καὶ θᾶναι βρόγχοι
τὰ μέγαρα κι' οἱ δρόμοι στὸ λαιμὸ της
νὰ φέρουνε ἀπάνω στὸν γκρεμὸ της
τὸν τελειωμὸ της,

Ἐμεῖς, μ' αὐτὰ τὰ χέρια τ' ἀγιασμένα
στὸ μόχθο, μὲ τὰ μέλη κουρασμένα,
κατακομμένα,
τὴ δύναμη νὰ χτίσουμε θὰ βροῦμε
τὴ νέα πολιτεία, ποῦ θὰ ζοῦμε
καὶ θ' ἀγαποῦμε.

Φυγή

Τοῦ φιλιτάτου μου Νίκου Βουραζέρη

Τὰ δλοφώτεινα πρόσωπα σκοτεΐνιασαν.
Ὁ εὐχμος καρπὸς τῶν χιλιετηρίδων ἐξύνισε
μέσα στὰ στόματα ποὺ ἔχασαν τὴν αἴσθησιν τῆς γεύσης.
Ἡ ζωὴ δὲν μᾶς προσφέρει τίποτα πιά
καὶ μιὰ μονάχα κραυγὴ διαγράφεται
στὸν ὀρίζοντα τῆς ἀγωνίας μας :
Νὰ φύγουμε! Νὰ φύγουμε!...

Χλιμιντροῦνε θλιμμένα τ' ἄτια στοὺς σταύλους,
ἀνοιγοντας τὰ ρουθούνια τους πρὸς τὶς θριαμβευτικὰς δύσεις.
Οἱ ἄγκυρες τῶν βαποριῶν σκουριάζουνε
μέσ' στὰ θολὰ νερὰ τῶν λιμανιῶν,
ἐκεῖ ποὺ ἄλλοτε εἴπλεαν γλαυκὰς ἐλπίδες τὰ ξανθὰ μεσημέρια
καὶ ὅπου τώρα διαπληκτίζονται ὄλοι σὲ μάταιες προσπάθειες,
ἐνῶ μιὰ κοινὴ ἐπιθυμία τοὺς συνέχει :
Νὰ φύγουμε! Νὰ φύγουμε!...

ὦ! ναί, νὰ φύγουμε!...

Κι' ἡ σοφὴ πεῖρα μὲ τὶς σκεβρὰς πλάτες
ἄς κρατήσῃ καλὰ κλειδωμένο τὸ στόμα.
Προτοῦ διαρραγεῖ τὸ τεράστιο τῆς ἀγωνίας μας τόξο,
ἄς παίξουμε πάνω του τὴ μουσικὴ ποὺ μαγεύει τὶς νύχτες μας,
τὸ τραγούδι ποὺ σέρνει μας σκλάβα τὴ νειότη :
Νὰ φύγουμε! Νὰ φύγουμε!...

Νὰ φύγουμε!...

Φτερά μας θάχουμε τὴ δόξα τῶν πλατειῶν δρόμων
κι' οἱ συναυλιὰς τῶν ἀνέμων θ' ἀποκοιμίζουν τὸν πόνο μας.
Μέσα σ' ὀράματα γεμάτα ὑποσχέσεις,
θὰ βυθιζόμαστε, σάν ὀπιομανεῖς

κι' ὁ ἦχος τῶν βημάτων μας πάνω στοὺς κούφιους δρόμους
θᾶναι τὸ ἐγερτήριο σάλπισμα :
Νὰ φύγουμε! Νὰ φύγουμε!...

Κάλεσμα εὐπρόσδεκτο οἱ Ἄνοιξιάτικες αὔρες
θὰ διασταυρῶνονται στοὺς αἰθέρες
μὲ τὴ λαχανιάσμενη μας ἀνάσα,
γιὰ νὰ φέρουν τὸ μήνυμα καὶ στοὺς ἄλλους ἀδερφοὺς μας.
Ἡ εὐλάβεια τῶν κάμπων
θὰ λευτερώσει τὴν ψυχὴ μας ἀπ' τὰ σκότη.
Κι' ὅταν ἡ θυγατέρα τοῦ χάους θ' ἀπλώνει τὴ μαύρη της κόμη,
γιὰ νὰ σαβανώσει τὸ σύνολο τῶν ἀνησυχιῶν μας,
ἢ σκέψη μας θὰ παίρνει τῆς παιδικῆς ἡλικίας τὴν ἀγνότητα
κι' ὁ ὕπνος μας θὰ γίνεται φίλος καὶ μὲ τοὺς ἐφιάλτες ἀκόμα...

Τὰ ρολόγια τοῦ χρόνου θὰ σταματήσουν ἔκπληκτα
μπρὸς στὴν ὀρμὴ τῶν μεθυσμένων καρδιῶν,
πού θ' ἀπαιτοῦνε μιὰν ἀνταπόδοση τῆς καλωσύνης τους,
ἐνῶ τ' ἀπαίσια κοράκια θὰ φεύγουν τρομαγμένα,
ἀφήνοντας μεγάλες κραυγές στὸ γαλάζιο διάστημα,
—τίς τελευταῖες κραυγές τῆς σκληρότητας...

Νὰ φύγουμε! Νὰ φύγουμε!...
Ἄδέρφια στὸν πόνο καὶ στὴν προσπάθεια
ἐλάτε μαζί μας...
Οἱ ἀλυσίδες μας θᾶν' ἀπὸ λουλούδια,
οἱ ἀγωνίες μας θᾶναι ἀρμονίες,
πού θὰ σφραγίζονται πάνω στὰ ὀλοφώτεινα πρόσωπα,
δίνοντας στὰ νεκρὰ μάτια τὴν πρώτη τους φλόγα,
ἀφοῦ, φεύγοντας, θὰ πάρουμε μαζί μας καὶ τὴν ἀγάπη.

Ἡ Μπαλλάντα τῶν Ἀποτυχημένων

Δέν εἶναι τίποτα γιά μᾶς ἄγνωστο, τίποτα κρυφò,
δέν εἶναι τίποτα καλό καί τίποτα μεγάλο,
στό κάθε πού τῆ νειότη μας θά φτέρωνε, τ' αὐτί κουφò
προσφέρουμε, τὰ χέρια μας ἀπλώνοντας στό ἄλλο,
τό πού δέν ἔρχεται ποτέ καί πού ποτέ δέν ἦρθε...

Ἔτσι διαβαίνει ἡ ζήση μας ἄδεια, χωρίς ἰδανικά,
θρεμμένη μέ μηχανικές κινήσεις, σάν ἀτσάλι,
στό πλάνεμα πῶς πάψαμε νάμαστε πιά μηδενικά,
ἢ τὰ σβυσμένα κάρβουνα στό λάγνο της μαγκάλι
κι' ἄς εἴμαστ' ὄλοι σάρακας, σάρακας κι' ἡ ψυχὴ μας...

Τώρα χαλυβδωθήκαμε νομίζοιμ' ἀδερφοί κι' ἐχθροί,
ὄλοι μας νά δουλεύουμε μιανῆς καρδιάς τό ἄχτι
κι' ἀνάμεσά μας νά λαλοῦν γιγάντιοι κι' ἐμεῖς μικροί
ἐκεῖνοι π' ὅπου πέρασαν ὄλα γενῆκαν στάχτη
κι' ὄλα γινήκανε γι' αὐτοῦς, ὅπως κι' αὐτοί γιά ὄλα...

Ἐμεῖς, ἀγέλη ταπεινὴ, τοῦ πάθους φλογεροί πιστοί,
σ' αὐτό τόν κόσμον ἦρθαμε γιά ν' ἀκλουθοῦμε μόνο,
τί τάχα κι' ἂν στή σκέψη μας καί στήν ψυχὴ μας τῆ σωστή
λυγίσαμε καί ρίξαμε νεκρò κι' αὐτό τόν Πόνο;
—Τί νάμαστε οἱ νικητές, ἀφοῦ δέν ὀδηγᾶμε;

Ἡ πίστη μας ἐπέρασε κι' ἀπὸ τὸ πιὸ μικρὸ σκαλί,
πού θά μπορούσε παίρνοντας πείρα μαζί κι' ἀλήθεια,
ἔτσι πού γεννηθήκαμε ὅλοι μας νᾶμαστε καλοί,
νά μᾶς δυνάμωνε διπλᾶ τὰ νεανικά μας στήθεια
γιὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ Καλοῦ, τὴ μάχη τοῦ Μεγάλου.

Ὅμως ἐμεῖς σταθήκαμε ἀμέτοχοι, σχεδὸν κακοί
σ' ὅλα, θαρρώντας τὴ ζωὴ παιγνίδι τῶν χειρῶν μας
καὶ τώρα πού ἀκούγομε μέσ' τὴ νυχτιὰ τὴν ὕλακή
τοῦ μέλλοντος καὶ νοιώθουμε τὸ βῆμα τῶν παιδιῶν μας
νᾶρχεται πίσω μας βαρὺ κι' ἀμείλιχτο, σὰ μοῖρα,

Τώρα πού στοὺς κροτάφους μας ἐφάνηκαν, σὰ μιὰ σκληρὴ
κι' ὠμὴ προειδοποίηση, οἱ πρῶτες ἄσπρες τρίχες
κι' ἡ σκέψη μας ἀρχίνησε τὰ εἶδωλά της ν' ἀναρεῖ
κι' ὡς ἐφιάλτης νὰ ρωτᾷ:—τί ἔχασες καὶ τ' εἶχες,
τώρα στὴν κρίσιμη στιγμή καὶ τὴ στιγμή τοῦ δέους.

Ποῖος εἶναι κεῖνος ἀπὸ μᾶς, ἓνας μονάχα νὰ βρεθεῖ,
ὕψωνοντας τ' ἀνάστημα, ἔστω καὶ μέσ' τὶς στάχτες,
νά μετρηθεῖ μὲ τὸ σωρὸ, στὸ πλῆθος γιὰ ν' ἀποκριθεῖ,
σ' αὐτοὺς πού πάντα ζήτηγε νὰ γίνουν του οἱ κράχτες
στὸ δρόμο πού τὸν ἔστρωναν ἀστέρια καὶ διαμάντια:

—Ποῦν' ἀδερφέ ὁ ἄνθρωπος, ποῦταν ἐντὸς σου δυνατὸς,
ντυμένους τὶς πολύτιμες τῆς νειότης σου πορφύρες;
Γιατὶ νὰ γίνεις τοῦ χαμοῦ καὶ τοῦ ὀλέθρου συρφετὸς,
ἔσύ, πού μπρὸς σου ἀνοίγονταν διάπλατες οἱ θύρες
κι' ἦσουν πλασμένοι γιὰ Θεὸς καὶ γίνηκες σκουληκι;

Φινάλε

Ἄφηστε με· ἔχω κουραστεῖ... Σᾶς τὸ ζητῶ γιὰ χάρη,
θέλω νὰ κόψω τὰ δεσμὰ, ποὺ με κρατοῦν δεμένο,
ἀγαπημένοι, δὲ μπορῶ μαζί σας πιά νὰ μένω,
θὰ πάω ν' ἀποκοιμηθῶ μιὰ νύχτα στὸ φεγγάρι...

Τὸ περιμένω ἀπὸ καιρὸ νάρθει καὶ νὰ με πάρει,
μ' αὐτὸ δὲν ἔρχεται ποτέ—ἴσως γιὰτὶ προσμένω...
Κουράστηκα καὶ ν' ἀγαπῶ, νὰ κλαίω, νὰ ὑπομένω,
θὰ πάω ν' ἀποκοιμηθῶ μιὰ νύχτα στὸ φεγγάρι...

Θέλω νὰ φύγω ἀπὸ σᾶς κι' ἄς εἶστε ἀγαπημένοι.
Ἡ νύχτα εἶν' ἀτέλειωτη, τὰ μάτια μου πονοῦνε
κι' οὔτε καὶ ξέρω τὴν αὐγὴ τὸ τί με περιμένει...

Μὰ ὅ,τι καὶ νᾶναι, δὲ μπορεῖ με σᾶς νὰ με κρατήσῃ,
γιὰτὶ φωνές ἀμέτρητες γροικῶ νὰ με καλοῦνε
καὶ τὸ φεγγάρι μοῦ γελᾷ κι' εἶν' ἔτοιμο νὰ σβύσει...

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΧΑΝΙΩΝ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

JOSÉ-MARIA DE HEREDIA

Σ' έναν ποιητή

“Υστερα από μίαν ανάγνωση του Βιργιλίου

Θά ζήσεις πάντα νέος και οί Μοῦσες
ρυτίδες δὲν θ' ἀφήσουνε ποτέ τους
τὸ μέτωπό σου νά γνωρίσει, κι' οί ἴδιες
μὲ τὰ ώραῖα χέρια τους, θά πλέξουν
τὴν πράσινη τὴ δάφνη, πού θά ζώσει
τὸ μέτωπό σου μὲ λαμπρὸ στεφάνι.
Καί κάτω ἀπ' τὸ θεῖο μεσημέρι,
τὰ λαμπερά ἢ σκοτεινά σου μάτια
θ' ἀνοίξουν, καθρεφτίζοντας τὸ θαῦμα,
καθὼς καί μέσ' στοὺς στίχους σου, τοῦ κόσμου
τῶν μακρυνῶν, ἀδιάφορων Θεῶν
καί τῶν σκληρῶν, μικρόψυχων ἀνθρώπων...
Καί ἀπ' αὐτὸ δὲν θά κρατήσεις ἄλλο,
ἐκτὸς ἀπ' ὅ,τι κλεῖ τὴν ὠμορφιά !

(Γραμμένο στις 26 Φεβρουαρίου 1905
ἐπέτειο τῆς γεννήσεως τοῦ Β. Οὐγκώ).

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
JEAN RICHERIN

Ἦταν τὸν παλῆο καιρό...

Ἦταν τὸν παλῆο καιρό, τρεῖς μικρούληδες ζητιάνοι,
ποὺ δὲν εἶχαν εἰς τὸν κόσμον οὔτε μάνα, οὔτε πατέρα,
στὸ σκοπὸ τοῦ *νιὲ Προφούντις* θὰ σᾶς τραγουδήσω τώρα
τῆ φτωχῆ τους ἱστορία...

Ἐδιψοῦσαν κι' ἐπεινοῦσαν καὶ δὲν πίνανε, δὲν τρῶγαν,
παρὰ μόνο στ' ὄνειρό τους, ὅταν τέλος μίαν ἡμέρα
φτάσαν μισοπεθαμένοι ἀπ' τὴν πείνα κι' ἀπ' τὴ δίψα
κάτω σὲ μιὰ παραλία.

Κι' ὁ Ὁκεανὸς τοὺς εἶπε: «Ἐδῶ πέρα θὰ τελειώσει
ἡ μεγάλη σας ἡ πείνα, φάτε, πιέτε, τραγουδίστε
κι' εὐθυμήσητε, παιδιὰ μου, σήμερον ἐγὼ κερνάω
γιὰ νὰ πιῆτε στὴν ὑγείᾳ μου!»

Καὶ οἱ τρεῖς οἱ πεινασμένοι, ποῦ δὲν εἶχανε ποτέ τους
παραλία ἰδωμένα, ἐθαυμάζαν τὰ ψωμάκια
καὶ τὸ ἄφθονο νεράκι, ὅλα πιὸ ἄφθονα ἀκόμα
κι' ἀπ' ὅ,τ' ἦταν στ' ὄνειρό τους.

Εἶχαν ἔτοιμο τραπέζι, δίχως ψάξιμο καὶ κόπο,
γιὰ νὰ πίνουν ὅσο θέλουν καὶ νὰ τρῶν ὅποτε θέλουν,
νᾶναι πάντα χορτασμένοι, νᾶχουν σ' ὅλη τὴ ζωὴ τους
τὸ τραπέζι τους στρωμένο.

Μὰ ἀλλοίμονο! Τὰ φρέσκα καὶ τὰ ὠμορφα ψωμάκια
μὲ τὴ χρυσωμένη κόρα, ἦτανε τῆς παραλίας
τὰ χαλίκια, ἀπ' τὸ χρυσάφι τῆς βραδυᾶς κιτριτισμένα
καὶ τοὺς φαίνονταν ψωμάκια.

Καὶ τὸ καθαρὸ νεράκι, τὸ ἀτέλειωτο νεράκι,
ἦτανε γεμάτο ἀλμύρα τῆς θαλάσσης τῆς θλιμμένης...
Καὶ πεθάναν ἀπ' τὴν πείνα κι' ἀπ' τὴ δίψα οἱ τρεῖς ζητιάνοι,
οἱ δίχως μάνα καὶ πατέρα...

Εἶνε τοῦ παλιοῦ καιροῦ ἡ θλιμμένη αὐτὴ ἱστορία...
“Ἐνα κῦμα μοῦ τὴν εἶπε, στὸ ρυθμὸ τοῦ *Ντὲ Προφούντις*,
ποῦ ἀκόμα ἡ παλίρροια τοὺς τὴν τραγουδᾷ τὰ βράδια,
ὅταν φέγγει τὸ φεγγάρι...

JOSÉPHIN SOULARY

Δυὸ Συνοδίες

Μιά μέρα συναντήθηκαν μέσα σὲ μιὰ ἐκκλησίᾳ
δυὸ συνοδίες. Σκυθρωπὴ ἦταν ἡ μιὰ: ὀδηγοῦσε
τὸ φέρετρο ἑνὸς παιδιοῦ καὶ πίσω ἀκολουθοῦσε
κάποια γυναῖκα σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴν ἀπελπισία.

Ἡ ἄλλη ἦταν μιὰ βάφτιση. Κάποιος γερὰ κρατοῦσε
στά χέρια του ἓνα μωρὸ π' ἔκλαιγε μὲ μανία,
ἡ μάνα του τὸ φρόντιζε μ' ἀνέκφραστη λατρεία
κι' ὀλόκληρο τ' ἀγκάλιαζε, μὲ βλέμμα ποῦ γελοῦσε.

Βαφτίσανε, ἐψάλλανε, κι' ἡ ἐκκλησιὰ ἀδειάζει,
στὴν πόρτα διασταυρώνονται οἱ δυὸ γυναῖκες πλάι
καὶ ἓνα βλέμμα γρήγορο μιὰ μὲ τὴν ἄλλη ἀλλάζει.

Καί,—θαυμαστὴ μεταβολὴ ποῦ φέρνει ἡ προσευχή—,
κλαίει, τὴν κάσσα βλέποντας, ἡ νειά μὲ τὸ παιδί,
κι' ἡ ἄλλη ποῦ δερνότανε, εἰς τὸ μωρὸ γελάει...

STÉPHANE MALLARMÉ

Ὀπτασία

Ἦταν θλιμμένο τὸ φεγγάρι.
"Ἄγγελοι, κλαίοντας, χαϊδεύαν
ἐξ αἴσια βιολιὰ, πού σβύναν...
καί, στήν ἀπόλυτ' ἠσυχία
τῶν λυπημένων λουλουδιῶν,
ὀλόλευκους λυγμούς ἀφήναν
νὰ πέφτουνε, γλυστρώντας, πάνω
στούς κάλυκές των τοὺς γαλάζιους...

Ἦταν ἡ βλογημένη μέρα
ἀπὸ τὸ πρῶτο φίλημά σου.
Ἦ σκέψη μου, πού ἀγαπάει
νὰ μὲ παιδεύει, ἐμεθοῦσεν
ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς θλίψης,
πού, δίχως λύπη καὶ ἀνία,
τ' ὄνειρο ἀφήνει στήν καρδιά.
Ἦ μουν μονάχος, μὲ τὸ βλέμμα
στό χῶμα κάτω καρφωμένο,
ὅταν, στό δρόμο καὶ στό βράδυ
καί μὲ τὸν ἥλιο στὰ μαλλιά,
σ' εἶδα, γελώντας, νὰ φανεῖς...
Κι' ἀμέσως πίστεψα πὼς εἶδα
τὴ μαγικὴ, μικρὴ νεράϊδα,
πού, στὰ ὠραῖα ὄνειρά μου
κάποτες—ὅταν χαϊδεμένο
ἦμουν παιδάκι—ἐπερνοῦσε
κι' ἄφθονα πάντοτε σκορποῦσε
ἀπὸ τὰ χέρια τῆς μπουκέτα
ἄστρον λευκῶν καὶ μυρωμένων...

ΠΑΡΝΟΥ

Στὸ θάνατο μιᾶς νέας κόρης

Παρθένα, μόλις ἔπαψε νὰ λέγεται παιδοῦλα,
μ' ὀλόδροσο χαμόγελο στ' ἄθῶα της τὰ μάτια,
εἶχε τοῦ θείου Ἔρωτα τις ὠμορφιές καὶ χάρες...
Πρὶν λίγες μέρες στὴν ἀγνή κι' ἄθῶα της καρδοῦλα
εἶχεν ἀρχίσει χτίζοντας τὸ αἴσθημα παλάτια
χαρᾶς κι' ὄνειρου μὲ κρυφές, παρθενικές λαχτάρες...

Μὰ τὸ σκληρὸ της ριζικὸ τῆς εἶχε προδικάσει
τις ὠμορφιές, τις χάρες της, τὰ νιάτα, τὴ δροσιά της,
νὰ τὰ χαρεῖ ὁ Θάνατος, ποῦ μ' ἀπονιά τὴν πῆρε...
Καὶ, φεύγοντας, στὸν οὐρανὸ τώρα ποῦ θάχει φτάσει
ἐξαναβρῆκε τὴ ζωὴ μὲ ὅλα τὰ καλὰ της
καὶ, γέρνοντας, κοιμήθηκε γλυκὰ—γλυκὰ... Κι' οἱ Μοῖρες,

Ποῦ τόσο δείχτηκαν σκληρές στὴ δύστηνη παρθένα,
ἀπὸ αὐτὴν δὲν ἄκουσαν παράπονο κανένα...
Ἔτσι παρόμοια χάνεται τὸ γέλιο μέσ' τὴν πλάση
καὶ σβύνεται σιγαλινὰ μέσ' τὸ σκοτάδι ὁ λύχνος,
ἔτσι πεθαίνει ἀπαλὰ κι' ἤρεμα, δίχως ἴχνος
καὶ τὸ τραγοῦδι ἑνὸς πουλιοῦ μέσ' τὰ πυκνὰ τὰ δάση...

MARCELINE DESBORDES - VALMORE

Οι χωρισμένοι

Μη γράφεις πιά ! Είμ' ἄρρωστη καὶ θέλω νὰ πεθάνω,
ψεύτικη ἀγάπη δίχως σὲ εἶναι τὰ Καλοκαίρια,
ξανάκλεισα τὰ χέρια μου στὰ στήθη μου ἐπάνω,
ποὺ νὰ σὲ σφίξουν δὲ μποροῦν, σὰν τῆς νεκρῆς τὰ χέρια.
Μη γράφεις πιά !

Μη γράφεις πιά ! Νὰ σβύνουμε ξέρουμ' ἀπ' ὦρα σ' ὦρα,
ἂν σ' ἀγαποῦσα, τὸ Θεὸ, ρώτα νὰ δεῖς, κακὲ,
μέσ' στὴ σιωπὴ σου τὸ ν' ἀκοῦς πῶς μὲ λατρεύεις τώρα,
εἶν' σὰ ν' ἀκοῦς τὸν οὐρανὸ, δίχως νὰ πᾶς ποτέ.
Μη γράφεις πιά !

Μη γράφεις πιά ! Φοβοῦμαι σε καὶ τὴ δική μου μνήμη,
ποὺ τὴ φωνή σου φύλαξε καὶ ὄλο μὲ φωνάζει,
μὴ δείχνεις τὸ νερό σ' αὐτόν ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ πίνει,
μιὰ ἀγαπημένη ἐπιστολὴ σὰν τὴν εἰκόνα μοιάζει.
Μη γράφεις πιά !

Μη γράφεις πιά ! Τὰ λόγια αὐτὰ νὰ γράψω δὲν τολμῶ,
σὰ νὰ τὰ χύνει ἢ γλυκειὰ φωνὴ σου στὴν καρδιά μου,
σὰν μέσ' ἀπὸ τὸ γέλοιο σου νὰ λάμπουν τὰ θωρῶ
καὶ σὰ ν' ἀποτυπώνονται μ' ἓνα φιλὶ βαθειὰ μου.
Μη γράφεις πιά !

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

MARCELINE DESBORDES - VALMORE

Τὰ ρόδα τοῦ Σααδῆ

Θέλησα τοῦτο τὸ πρῶτῃ νὰ σοῦ χαρίσω ρόδα,
μὰ εἶχα μέσ' στὴ ζώνη μου τόσα πολλὰ δεμένα,
ποὺ οἱ κόμποι δὲ μπορέσανε ὅλα νὰ τὰ κρατήσουν.

Καὶ ἔσπασεν ἡ ζώνη μου καὶ χύθηκαν τὰ ρόδα
στὴ θάλασσαν, ἀπ' τὸν κακὸ τὸν ἄνεμο παρμένα
καὶ μὲ τὸ κῦμα φύγανε καὶ πιά δὲν θὰ γυρίσουν.

Ἡ θάλασσα κοκκίνισε, σὰ νᾶταν ματωμένη,
κι' ἀπόψε εἶν' ἡ ρόμπα μου ὅλη εὐωδιασμένη,
...ἔλα νὰ πάρεις ἀπ' αὐτὴν τὸ ἄρωμα τῶν ρόδων...

FLORIAN

Τὸ ταξίδι

Νὰ φεύγεις μονάχος προτοῦ ξημερώσει,
στό σκότος τῆς νύχτας, μὲ σκέψη καμμιὰ,
μὰ μόνο πῶς νὰ βρεῖς τὸ δρόμο στὴν τόση
τριγύρω σου σκότεινη, μαύρη ἐρμιὰ...

Τὸ βῆμα σκοντάφτοντας ὅλη τὴν ὥρα
καὶ σέρνοντας ἔτσι τὸ δόλιο κορμί,
νὰ κάνεις τὸ τρίτο τοῦ δρόμου σου τώρα
κοντὰ μεσημέρι... Σὲ κάποια στιγμή,

Βαδίζοντας πάντα, νὰ βλέπεις τὰ νέφη
καὶ νὰ χουν ψηλά σου σωρὸς μαζευτεῖ,
σ' ἀβέβαιη ἀμμο τὸ βῆμα νὰ τρέχεις,
τοῦ κάκου νὰ ψάχνεις τὸ ποῦ νὰ κρυφτεῖς...

Νὰ τρέχεις, μαζεύοντας ὅλο καὶ μπόρες
γιὰ κεῖ ποῦ δὲν φτάνει ποτέ του κανεῖς,
στ' ἀβέβαιο τέρμα, στὶς αὐλές χώρες,
ἐκεῖ ποῦ θὰ πάψεις, φτωχέ, νὰ πονεῖς...

Καὶ ὅταν τὴν πλάνη σου δεῖς, σὰ βραδυάσει,
νὰ ψάχνεις νὰ βρεῖς καταφύγιο πιὰ
κί ἀσθμαίνοντας ὅταν σ' αὐτὸ θάχεις φτάσει,
νὰ γέρνεις στερνά, νὰ κοιμᾶσαι βαθειά...

Αὐτὸ, *νὰ γεννιέσαι, νὰ ζεῖς, νὰ πεθαίνεις,*
τὸ λένε καὶ σ' ὅλους ἡ Μοῖρα τὸ στέλνει.

287

